

Május 30. - A Szent Jobb megtalálása

Isten számtalanszor tanúsította, hogy a szentek ereklyéi iránt mutatott tiszteletünk igen kedves előtte; mert általuk számos csodát művelt. Nekünk pedig az ereklyék tisztelete igen hasznos és üdvös, mert bennünket hasonló hitbuzgalomra, állhatatosságra és a szentek erényeinek követésére lelkesít. Damaszkuszi Szent János mondta: „Krisztus Urunk a szentek ereklyéit üdvös forrásokul adta nekünk, hogy belőlök sok jótétemény háromljék reánk.”

A Szent Jobb kalandos története István király temetésével kezdődik. Az első írásos forrás erről Hartvik győri püspök 1116 körüli időkből származó legendagyűjteménye. Ebben leírja, hogy a királyt, végakarátának megfelelően, a székesfehérvári bazilikában temették el. István király halála után zavaros, nehéz évek következtek. Pogánylázadások igyekeztek megdönteni a még gyenge, kialakulatlan államot. VII. Gergely pápa Szent László királyt levélben szólította föl, hogy: „Szedné ki Pannónia sírjaiból azok testmaradványait, ki az igaz hitért küzdve fáradoztak az égből eredt hit világosságával boldogítani a magyarokat.” Szent László király mielőtt e szent munkához hozzálátott, püspökeivel három napi böjtöt hirdetett az egész magyar hazában. Fölszólította a népet, hogy ezalatt többet imádkozzanak, bővebb alamizsnát nyújtsanak, mint máskor szoktak. 1083. november 11-én a király maga, a püspökök, országnagyok, nemesség és a nép kíséretében körmenetben a székesfehérvári sírhoz indult. Azonban Szent István király koporsóját a legnagyobb erőfeszítéssel sem lehetett fölbontani, míg a király nagybátyja, Salamon, a visegrádi börtönből szabadon nem bocsáttatott. Ezután a kőkoporsó nehéz fedele könnyen leemelhető lett és az áhítatos környezet csodálkozására a koporsó tele volt rózsaszínű nedvvel, mely a templom egész hajóját a legkellemesebb illattal töltötte be. A püspökök a király csontjait a legnagyobb tisztelettel kiszedték a folyadékból és a koponyáját, valamint a jobb kezét egészen épnek találták. Szent László király a Nagyvárad közelében lévő Berekisben apátságot alapított a Boldogságos Szűz tiszteletére, fából kolostort építtetett, melyet Szent Jognak, ma Szent Jobbnak nevezett el (mai román neve: Siniob). Az apátság gondviselésére bízta Szent István király Jobbját, meghagyva, hogy évente a király emlékét megünnepeljék. Már egy 13. századi misekönyvben föllelhető a Szent Jobb emlékezete, egy 1424. évi naptár szerint pedig az „Szentjobb” emléke nyilvános ünnep. Az Aranybulla (1222) törvénybe iktatta a Szent Jobb tiszteletét. A Jobb kifejezés itt még nemcsak a ma is látható kézfejet jelentette, hanem az egész kart, amelynek rajza (egy könyökben meghajlított kar) a szentjobb apátság pecsétjén látható. A felső kart valószínűleg 1370-ben leválasztották, és Lengyelországba vitték Nagy Lajos uralkodásának idején, a lengyel–magyar perszonalunió megkötésekor. Abban az

időben nem volt ritka, hogy a királyok ilyesféle ajándékokkal szereztek meg idegen uralkodók jóindulatát, vagy éppen a békekötést pecsételték meg ilyen gesztusokkal.

A 15. században kezdődött a Szent Jobb vándorútja: először Székesfehérvárra vitték, majd a török uralom alatt Boszniába. A zsákmányoló török katonák sejtették, hogy a magyar keresztényeknek ez a Szent Ereklje igen becses kincs és drága pénzen kalmároknak adták el. Az ereklje valódiságát az ujjak közé helyezett vékony hártyaszalagon lévő írás bizonyította. „Dicső Szent István király és hitvalló Jobbkeze.” Később (1590 körül) Raguzába, a mai Dubrovnikba került, az ottani domonkos szerzetesekhez.

Amikor Mária Terézia tudomást szerzett az ereklje hollétéről, mindent elkövetett annak visszaszerzése érdekében. Hosszadalmas diplomáciai tárgyalások után a raguzaiak kiadták, így 1771. április 16-án már Bécsben csodálhatták a hívek, majd nagy pompával Budára szállították. Itt a Szent Jobbot az angolkisasszonyok gondjaira bízta Mária Terézia, ezzel együtt elrendelte Szent István napjának, augusztus 20-ának megünneplését. A Szent Jobb föltalálásának emlékét évente május 30-án egyházi zsolozsmával és szentmise könyörgésekkel ünnepljük. 1861-ben az országgyűlésre Budapestre összegyűlt magyar főpapok nagykéri Scitovszky János hercegprímás, esztergomi érsek indítványára az addigi ereklyetartó (amelyet Mária Terézia készíttetett a Raguzából való hazaszállításra) helyett egy új, nagyobb ereklyetartót készíttettek, amelybe 1862-ben a hercegprímás elhelyezte a Szent Jobb-ot és első ízben körmenetben bemutatta.

Egyéb érdekességek:

Az 1800-as évek elején II. József rendeletére a keresztesek férfirendje őrizte, majd a rend megszűnése után, 1865-től az esztergomi főegyházmegye feladata volt a Szent Jobb biztonságos őrzése. Az 1900-as évek elején a budavári palota Zsigmond-kápolnájába került, ahol 1944-ig volt látható.

1937 októberében a magyar katolikus püspöki kar elfogadta a „kettős szentév” programját, amely a 34. Eucharisztikus Világkongresszus és a Szent István jubileumi év előkészítésének tervét tartalmazta. Amikor meghirdették első apostoli királyunk halála 900. évfordulójának megünneplését – a Szent István jubileumi évet –, elhatározták, hogy a kereszténység ezen kimagasló ünnepén méltóképpen fognak megemlékezni Szent István királyunkról, és ez alkalomból körülhordozzák az országban a Szent Jobbot.

Az ünnepségsorozat nyitó rendezvényét május 30-án, közvetlenül az eucharisztikus világkongresszus bezárását követően rendezték.

A II. világháború alatt a Szent Jobbot a koronázási ékszerekkel együtt elhurcolták, és egy salzburgi barlang mélyén rejtették el. Itt talált rá az amerikai hadsereg, s megőrzésre a salzburgi érseknek adták át. Végül az Amerikai Katonai Misszió három tagja hozta vissza Magyarországra, az 1945. augusztus 20-i körmenetre. A küldöttség egyik tagja magyar származású volt, Kovach György ezredes.

Az ünnepség végén a Szent Jobbot visszavitték az angolkisasszonyok zárdájába, és ott őrizték 1950-ig, a rend feloszlataáig. Ezután a Szent István-bazilika plébániájának

páncélszekrényében rejtették el, mert ezekben az években már nem volt szabad nyilvános körmenetben tisztelni Szent István jobbját.

Így volt ez 1987. augusztus 20-ig, amikor a Szent István-bazilikában Paskai László bíboros, esztergomi érsek fölszentelte a Szent Jobb-kápolnát, amelynek létrejöttét néhai Lékai László bíboros kezdeményezte. Itt helyezték el szent királyunk ereklyéjét, amely azóta is látogatható.

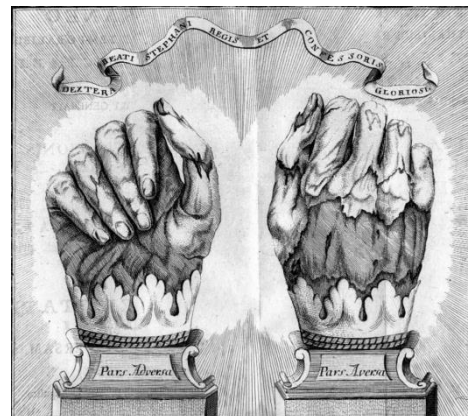
Szent István király halálának 950. évfordulóján, 1988-ban ismét sor kerülhetett a Szent Jobb országjárására. Az érseki és a püspöki székvárosokban, valamint Pannonhalmán tízezrek fogadták a nemzeti ereklyét megilletődve és áhítattal. 1989-től ismét évről évre elindul Szent István napján a könyörgő körmenet.

A mumifikálódás bekövetkezéséről Bochkor Ádám orvos írt először, aki 1951-ben megbízást kapott, hogy megvizsgálja a Jobbot. Állítása szerint az 1038 és 1083 között eltelt negyvenöt év elegendő idő volt István király holttestének teljes felbomlásához. A jobb épségét valószínűleg annak köszönheti, hogy a kéz volt a hanyatt fekvő halott legmagasabban lévő testrésze. A koporsó fedele és a folyadékréteg között megrekedt meleg levegő hatására következhetett be a mumifikáció. Ez a jelenség délen, a meleg, száraz levegőnek kitett holttestek esetében nem ritka. Hasonló példa a brünni száraz barátok kolostora, amelynek mumifikálódott tetemeket őrző kriptája a cseh-morva város egyik fő látványossága.

A Szent Jobbot 1988-ban Szentágothai János, 1999-ben Réthelyi Miklós professzorok vezetésével alapos anatómiai vizsgálatnak vetették alá. Mindkét esetben megállapították: egy 900-1000 éves, mumifikálódott, erős szorítású férfi kézfej található az ereklyetartóban. A testrész természetes módon mumifikálódott, mindenféle emberi beavatkozás nélkül, és igen jó állapotban van. Ezért továbbra sincs akadálya, hogy nagy tisztelettel körbehordozzák, és augusztus 20-án hívők ezrei láthassák a Szent István-napi körmeneten.

Kiegészítő forrás: Szent István király jobbja, Formatív Kiadó, Budapest, 1991. és Magyar Kurír

Fotó: Wikipédia

Május 31. - A világ királynője

1900. óta Mária-kongresszusok és a búcsújáróhelyeken megfordult hívek kérték a pápától ezt az ünnepet és egyben azt, hogy az egész világot ajánlják föl Szűz Máriának, mint Királynőnek.

Az ünnepet XII. Pius pápa 1954. november 1-én, a mennybevétel dogmája kihirdetésének negyedik évfordulóján rendelte el, május 31-re.

Nazianzi Szent Gergely mondotta, hogy Mária az egész mindenség Királyának édesanyja, ezért nyíltan „Úrnő”-nek, „Úrasszony”-nak, „Királynő”-nek nevezték őt a legrégebb időktől fogva. Már Órigenésznél, a nagy tudósnál is megtaláljuk ezt a címet, melyet azután Szent Jeromos, AranySzájú Szent János, Krétai Szent András és sokan mások adnak meg Máriának. Az Egyház hittudósai pedig minden teremtett lény Királynőjének, a mindenség Úrnőjének nevezik, amiben az Egyház főpásztorai osztoznak velük.

A katolikus litániákban Szűz Mária egyik megszólítása: Mindenszentek Királynéja és a Szép Szeretet Anyja. Ezzel a megszólítással Máriának külön ünnepe van, május 31-e, ami a mindenszentek ünnep középkori dátumával egyezik meg.

Május a természet újjászületésének ideje, a katolikusok számára a Boldogságos Szűz Mária, minden megújulás és szépség forrásának a hónapjai. A májusi litánia a hónap minden egyes napját Mária oltalmába ajánlja, a májusi vasárnapok pedig régebben Mária-ünnepek voltak (Máriapócson ma is búcsúnapok). Ezek a vasárnapok a II. Vatikáni Zsinatig (1969) Mária anyaságának egy-egy misztériumáról emlékeztek meg: az első vasárnap Mária, a Jó Pásztor Anyja, a harmadik vasárnap Mária, az Istenanya, a negyedik Mária, a Szép Szeretet Anyja ünnepe volt. 1923-ban, az egyházi ünnepek szekularizálásának folyamatában az első májusi vasárnap anyák napja lett, a hónap utolsó napján, Mindenszentek Királynéját ünnepelték. Ez az ünnep természetesen Mindenszentek ünnepéből alakult, s kezdetben május 13-án ünnepelték. A 8. században III. Gergely pápa (731–741) Mindenszentek és az ő Királynéjuknak ünnepét áthelyezte május 31-re, majd IV. Gergely pápa (827–44) november 1-re (ma is ekkor üljük). Ekkor azonban a két ünnep elvált egymástól, és május 31-e a Mindenszentek Királynéjának és a Szép Szeretet Anyjának ünnepe lett.

A II. Vatikáni Zsinat után az ünnep beleolvadt Mária, a Világ Királynője augusztus 22-i ünnepébe.

Egy hagyomány szerint a spanyolországi Guadalupe környékén e napon, azaz 1228. május 31-én találták meg azt a Mária-szobrot, melynek hollétét maga a Szűzanya fedte föl pásztoroknak, s amelyet Szent Lukács alkotásának tartottak. Később a szobor Mexikóba került, ahol új kegyhely született (lásd december 12-én).

† Mindenszentek Királynéja, légy nekünk is Királynénk! Könyörögj értünk, hogy egykor a mennyben mi is Jézus és a Te szentjeid, a Mindenszentek közé számláltassunk! Szép Szeretet Anyja – mutasd, hogy anyánk vagy!

Június 1. - Szent Pamfilus vértanú

Az igaz tudomány, melyet az igaz hit szentesít, melynek tárgya és iránya Isten dicsőségének terjesztése, felbecsülhetetlen. E meggyőződéssel foglalkozott a tudománnyal Szent Pamfil áldozár, bölcselő, egyházíró.

A hajdani Fenícia Berytus (ma Beirut) városában született vagyonos, előkelő szülőktől. Ifjú korában a tudomány minden ágában igen jártas volt, a legfőbb hivatalokra emelték polgártársai. De nem érezte teljesnek magát. Amikor a keresztény hit ismeretére jutott, Jézus Krisztusban lelte meg azt, amit sem vagyona, sem a tudományokban való jártassága nem adott meg neki. Ezért lemondott minden hivataláról, a szentiratok tanulmányozásába mélyedt és az erényekben gyakorlatozott. Az alexandriai tanoda nagy hírű tanárának, Piériusnak tanítványa lett. Tanulmányai végeztével Cezáreában telepedett le, áldozárrá szentelték. Saját költségén szerezte meg mindenfelől a szentatyák és egyházi írók kézirateit, különösen Origenes műveit. Azok nagy részét maga másolta le. Olyan könyvtárat gyűjtött, amely a sevillai Szent Izidor szerint 30000 darab kéziratot foglalt magába. Önmaga is több munkát irt a keresztény religió védelmére, amelyből az idő viszontagságai miatt csak töredékek maradtak fenn.

Legnagyobb szolgálatot az Anyaszentegyháznak azzal tette, hogy az Ó és Újszövetségi Szentírást, az eredeti szöveg nyomán kijavítva, több példányban leírta és szétosztotta. Könyvtárából kölcsönzött és ajándékozott is kézirateokat. Nemcsak férfiaknak, hanem a tudományokra sóvár nőknek is.

Hittudományi tanodát és hittudományi társulatot alapított, melyben Özséb barátjával ifjakat tanított. Minden tudós és művelt férfival levelezésbe, vagy kapcsolatba került, ezek közül többet magához meg is hívott, a társaságába tagként is. Tanítványainak nemcsak szellemi, hanem ha szükséges volt, testi szükségleteiről is gondoskodott. A keresztény hitet buzgalommal hirdette, alázatossága bámulatos volt. Maga irányában szigorú, míg másokkal nyájas és előzékeny volt, a szegényekkel oly bőkezűen bánt, hogy csaknem egész atyai örökségé rájuk fordította.

Áldásos, messze terjedő működése a keresztény religió engesztelhetetlen ellenségeinek figyelmét is felkeltette. 307-ben a Dioklecián- féle keresztényüldözés 5. évében Orbán, palesztinai pogány helytartó másokkal együtt Pamfilt is elfogatta. Mivel sokat hallott tudományáról és ékesszólásáról, kihallgatása alkalmával hagyta őt szabadon beszélni, hogy meggyőződjék, igaz- e a hír felőle. A bálványimádásra azonban hasztalanul próbálta rávenni, kínpadra vonatta és testét vas gajmókkal szaggattatta meg. Ezután börtönbe vetette több elfogott kereszténnyel együtt. Másfél évi fogva tartás után összesen 11 hős lelkű kereszténnyel együtt végezték ki. A hős vértanúk testeit a helytartó 4 napig őriztette, nehogy a keresztények ellopják. Mivel a szent ereklyékhez

semmiféle vadállat nem közelített, négy nap után őrizetlenül hagyták őket, mire a keresztények tisztességesen eltemették.

† Úr Isten! kinek véghetetlen szeretete Szent Pamfil vértanút a sötétségből az igaz hit világosságára, és a vértanúi borostyán elnyerésére lelkesítette hős társaival együtt, add, kérünk, nekünk is kegyelmedet, hogy a benned való hitet legdrágább kincsünknek tartván, e hitért élni, és halni mindig készek legyünk Szent Fiad, Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Június 2. - Lyoni Szent Vértanúk

Az Evangélium világossága korán terjedt el Dél- Franciaországban (Galliában), mert Szent Polikárp (január 26), Szent János apostol tanítványa már Kr. u. a második század közepén elküldte Fotint és Jernét (Szent Ireneus, Június 28) több hitlejlesztővel együtt Franciaországba, ahol Szent Fotin Lyon első püspöke lett. A keresztény egyházközösséggel szemben a lyoni pogány nép 177-ben mindenféle rágalommal és szidalmakkal szállt szembe. A nyilvános épületekből, fürdőkből, törvényszéki helyiségekből kizárta a keresztényeket, ahol rájuk ismert, kövekkel és minden egyébvel megdobálta, bántalmazta, fosztogatta. A keresztények híven összetartottak, minden bántalmazást, megalázást békével tűrtek. Ezért a pogányok még inkább fölbőszülve elfogták a keresztényeket és a városi bíróság elé hurcolták. Aki a keresztény hite mellett vallott, bebörtönözték. Amikor a császári helytartó a városba érkezett, kegyetlenül megkínóztatta őket. Nécz-Epagát római főrendű polgár, aki feddhetetlen életű, jeles jogtudós és tanácsnok volt, általánosan ismert és elismert polgár, embertársa iránti szeretete miatt a hős hitvallókat védelmezte, jogaik képviselőjét és ártatlanságuk védelmét kívánta vállalni. A helytartó kérdésére ő is kereszténynek vallotta magát, mire a pogányok elfogták és a bebörtönzött keresztények közé zárták.

E pillanattól fogva több keresztény fogatott el naponta, megkínózták őket, de mindannyian készek voltak hitükért szenvedni. A keresztény urak pogány rabszolgái vallottak uraik ellen, hogy a gyülekezetben meggyilkolt apró gyermekek húsát eszik és vérért isszák a keresztények, illetve más vétségeket is elkövetnek. Ennek híre futótűzként terjedt a pogányok körében, a keresztény rokonok ellen is fölléptek a pogányok. Eképp beteljesedett a keresztényeken, amit az Üdvözítő világosan megjövendölt: “Elárulja testvér a testvérét halálra, és az atya a fiát, és a gyermekek szülőik ellen támadnak és halálra viszik őket.” (Márk 13,12) “Eljő az óra, hogy mindaz, ki titeket megöl, szolgálatot vél tenni Istennek.” (János 16,2)

Leginkább Blandina ellen dühöngött a pogány nép, aki Biblis úrnő rabszolgája volt, kiből Isten megmutatta, hogy aki az emberek előtt a legcsekélyebbnek látszik, a legnagyobb tiszteletre méltó Isten előtt. A bájos, gyenge testalkatú szűz oly lelki erőt mutatott, hogy a bakók, akik kínozták, minden kínzatságból kifogyva csodálkoztak, miként lehet ennyi szenvedést elviselni, hogyan lehet még a kegyetlenül összemarcangol testében élet. Blandina minden kínzásnál új erőre kapva nyugodtan ismételte: “Keresztény vagyok, mi semmi gonoszsgot sem követünk el.”

Szanktus viennai szerpapot is megkínózták, aki csak két szót ismételt a kínzása során: “Keresztény vagyok.” Érzékenyebb testrészeit tüzes érclemezekkel sütögették, ép testét annyira összeroncsolták, hogy alig hasonlított emberi alakhoz, hitében mégsem ingathatták meg. Hasonló kínokat állt ki Szent Matúr hitűjanc, Szent Etele

római polgár és Biblis úrhölgy is. Majd a helytartó sötét és egészségtelen börtönbe záratta őket, ahol nyakaikat, kezeiket és lábaikat tuskóba szorította. (Tuskó = a rómaiaknál ismert kízószerszám, a nyak, kezek és lábak számára lyukak álltak rendelkezésre, ahova a testrészeket befogva lehetett összébb, vagy kijjebb vonva az egész testet kifeszíteni.)

A helytartó a keresztényeket a pogányok mulattatására akarta kivégeztetni. Elsőként Szanktuszt, Matúrt, Etelét és Blandinát vezették a vesztőhelyre. Szanktuszt, és Matúrt kegyetlenül megkorbácsolták, majd vadállatok elé vetették, de bármennyire marcangolták őket az oroszlánok, nem ölték meg őket. A hithősöket vasszékre ültették, alattuk tüzet gyújtva tagjaikat sütögették, majd lefejezték őket. Blandinát karóhoz kötve éhes vadállatok elé állították, de az állatok nem nyúltak hozzá, így visszavitték a börtönbe. Etele római polgár volt, ezért a helytartó csak a császár engedélyével merte kínoztatni. Etelét és a római keresztény polgárokat a császár parancsára lefejezték, a nem római keresztényeket vadállatok elé vetették. A pogány nép közül kitűnt Sándor, jeles orvos, aki Frigiából származott, de már több éve Franciaországban tartózkodott, hogy a keresztényeket kintartásra buzdította. Amikor kérdőre vonták, állhatatosan kereszténynek vallotta magát, vadállatok elé vetették és Etelével együtt lefejezték.

Két áldozatot a helytartó a legvégén végeztetett ki, mikor a színtér már halott hitvallók testével és szétmarcangolt végtagjaival volt tele, a vadállatok éhsége elmúlt, de a pogányok dühe nem csillapodott. Blandina és Biblis úrnő 15 éves fia, Pontik a kínt minden elképzelhető módját viselte, de hittagadásra nem lehetett őket kényszeríteni. Blandinát megostorozták, izzó ércszékben égették, hálóba csavarva egy vad bika szarvával dobálta, ide-oda hurcolta, majd fejét vették.

Toursi Szent Gergely tanúsága szerint nem számítva a börtönben elhunytakat, 48 vértanú tért Istenhez az örök dicsőségbe. A pogányok 6 napig őrizték összedobált testüket és tagjaikat, nehogy a keresztények eltemethessék ereklyéiket, majd elégették a testeket és a Róme vizébe szórták hamvaikat.

Ennyi hős minden korú, nemű és rendű vértanú Jézus Krisztushoz való rendíthetetlen hűsége, a keresztény hitben való állhatatossága és fedhetetlen élete méltán kárhoztatja számos korunkbeli keresztény közönyösségét hite iránt, gyávaságát és hanyagságát szent hite megvallásában és gyakorlásában. Vajon mi az oka annak a különbségnek, ami a hős vértanú és oly sok korunkbeli katolikus élete között tapasztalható hitünk védelmében, vallásos kötelességeink teljesítésében? Mi is ugyanazon hit megvallását fogadtuk meg a szent kereszttségben, amelyért ők hősiiesen küzdöttek. Talán a jelenkor könnyelműsége, élvezetvágya miatt, mely elkábít bennünket, nem törekszünk szent hitünk alapját, tartalmát megismerni, annak szellemében élni. Pedig e szándékos tudatlanság a legnagyobb bűn Isten, az emberiség és önmagunk ellen. Ha tehát mi nem szeretjük Istent mindenek felett, azaz legalább szívünkben nem vagyunk vértanúk, mindig készek szent hitünk védelmére, éppen nem remélhetjük, hogy Jézus hú tanítványai közé sorakozhatunk, és a Mennyország örököséivé válunk.

† Úr Isten! add meg nekünk, kérünk, a hitbeni állhatatosság kegyelmét, hogy Szent Blandina, s vele megdicsőült vértanúid esedezése, és magasztos példája nyomán buzgón gyakoroljuk azt, amit hiszünk, s készek legyünk meghalni is azért, amit életünkben vallunk, Szent Fiad Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Június 3. - Szent Klotild özvegy

Szent Klotild, Kilperiknek, Gundebald Burgund királya öccsének leánya volt. Kilperiket, feleségét és két fiát Gundebald megölette, hogy a koronát megkaphassa és a földterületeket megszerezhesse. Klotild a kisded öccsével és nénjével Gundebald udvarába került, Klotild ott nevelkedett, nénjét koostorba zárták, apácává avatták. Gundebald egész környezetével az ariánus eretnecség követője volt, Klotild azonban az Isteni gondviselésnek köszönhetően katolikus hitben nevelkedett. Klotild egyedül szívének nemesítésére és jámborságra törekedett. Legfőbb gyönyörűsége az imádság és a magány, ezek segítségével sikerült a romlott királyi udvarban ellenállni az erkölcstelenség csábításának, megőrizni ártatlanságát. Gondolkodását és életmódját is az igaz keresztény religió alapelveihez igazította. Nyájassága, szerénysége és szívjósága miatt mindenki kedvelte, híre eljutott a szomszédos országokban is.

Így értesült Klotild jószágáról az akkor még pogány Klodvig frank király is. Nőül kérte Klotildot, Gundebald pedig örömmel egyezett bele a házasságba, mert szüksége volt a frank nemzet szövetségére. Klotild meggyőződve arról, hogy vallását a pogány férj mellett is szabadon gyakorolhatja, egyezett bele a házasságba 493-ban. Klodvig megengedte, hogy Klotildot keresztények szolgálják a palotában, így könnyen és pontosan teljesíthette vallásos kötelemeit. A királyi palotában tágas kápolnát szerelt föl, ebben naponta több órát imádkozott. Minden föltűnés nélkül a legszigorúbban sanyargatta testét, a szegényeket bőkezűen gyámolította. Egész lényével oly szellemi fensőséget, bölcsességet, jámborságot és nyájasságot tanúsított, hogy az egész frank nép megkedvelte. A királynak, aki őt gyöngéden szerette, engedelmes felesége volt, szelídsége, engedelmsége és előzékenysége mérsékelte heves természetét, haragját csillapítani tudta. Sok bajtól, mentette meg ezzel. Amikor elérkezett az idő, buzgó imával kérte Isten segítségét, hogy férjét a keresztény hit erejéről meggyőzze.

Amikor megszületett első fiú gyermekük, Klodvig örömeben biztosította nejét, hogy bármit kíván, teljesíteni fogja. Klotild azt kérte, hogy engedje a fiát megkereszteltetni. Ezen a szertartáson a király is részt vett. Azonban a kisfiú meghalt és a király a keresztény hit erejének tulajdonította a halálát, mert a pogány papok ezt hitették el vele, és szemrehányásokat tett a királynénak emiatt.

Egy év múlva Isten újabb fiúgyermekkel ajándékozta meg a királyi párt. A gyermeket megkeresztelték, de néhány nap múlva a gyermek súlyos betegségbe esett, ami a királyt abban a hiedelmében erősítette meg, hogy a keresztényi hit okozhatja második fia halálát is. A királyné buzgón imádkozott karján a vonagló kisfiával a kereszt előtt, Istenbe vetette rendíthetetlen hitét, az Üdvözítő szavaival zárta le imádságát: "Atyám! ne az én, hanem a te akaratod legyen meg!" Erre a kisgyermek csodálatosképp ép és egészséges lett. Szent Klotild azonnal fölhasználva férje meglepetését, hogy imádságára gyermeke meggyógyult, a keresztény hit föl vételére sarkallta férjét.

Azonban Klodvig vonakodott megkeresztelkedni, attól tartva, hogy a többnyire pogány alattvalói föllázadnak ellene, mivel éppen akkor keveredett háborúba az alemanokkal. Isten éppen e háborút használta Klodvig megtérítése eszközéül. A Zülprich melletti csatában a király csatarendje fölbomlott, a királyt majdnem elfogták. E veszélyben a keresztények Istenéhez fordult segítségért, s megígérte, ha diadalmaskodnak, felveszi a szent keresztiséget. Amint kimondta fogadalmát, a seregei csatarendbe álltak, szétverték ellenségeiket. A frankok örvendezve kiáltozták: “ Nagy és hatalmas a keresztények Istene! Klodvig azonnal tudatta a királynéval e csodálatos eseményt és azt, hogy mint keresztény fog visszatérni a hadjáratból. A királyné az örömdetes hírre a szegényeknek bőséges alamizsnát osztott és ünnepélyes hálaadást tartott. Klodvig az ütközet után Szent Remig rheimsi érseket kérte arra, hogy a keresztény katolikus hit tanaiba őt beavassa. 409-ben Szent Remig Klodvig királyt két nővérével és háromezer franciával ünnepélyesen megkeresztelte. Szent Klotild folytonosan hálát rebegett Istennek e végtelen kegyelemért, ernyedetlenül törekedett férjét az igaz hitben megszilárdítani, és oly tettekre lelkesíteni, melyek Isten dicsőségét és a hívek lelki üdvét előmozdíthatják. Szent Klotild sürgetésére Klodvig megkezdte 511-ben a Szent Péter és Pál templom építtetését Párizsban, melyet Klotild fejezett be, és amely ma is Párizs egyik legrégebbi műemléke. Klodvig királyt halála után ide temették 521-ben. A király halála után a négy fia fölosztotta az országot egymás között és folytonosan egymással hadakoztak. Klotild mindent elkövetett a kibékítésükre, de sikertelen volt minden igyekezete. Tours városába vonult vissza, böjtöléssel, vezekléssel, alamizsnálkodással töltötte özvegysége napjait. Halála előtt magához hívatta fiait, megintette őket, hogy Istent soha se tévesszék szem elől, törvényeit híven tartsák, Isten Anyaszentegyházát és a szegényeket védjék, alattvalóikat igazságosan, szelíden kormányozzák, egymással békességben, egyetértésben éljenek és a népet boldogítani igyekezzenek. Az intések után vagyonát elosztotta a szegények között, áhítattal részesült a szentségeken, elmondta a katolikus hitvallást és imádkozva költözött lelke a Teremtőjéhez 545. június 3-án. A Szent Genovéva templomban temették el.

† Szentlélek! buzdíts föl mindnyájunkat, hogy megszentelésünket örök igédben keressük. Ámen.

Június 4. - Caracciolo Szent Ferenc hitvalló

Caracciolo Szent Ferenc hitvalló, az alsóbb rendű szabályozott papok testvérületének alapítója.

Előkelő, nemes és jámbor szülők gyermekeként 1563. december 13-án született az Abruzzó- hegységben fekvő Szent Mária településen. Gondos nevelésben részesült a tudományokban és az erényes életben egyaránt. Leginkább kitűnt Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben való imádása és Mária tiszteletébeni áhitata által. Minden szombaton szigorúan böjtölt. Már fiatal korában részvétet tanúsított a szegények és ügyefogyottak iránt. Apjától alamizsnát kért számukra, sokszor a saját ételét osztotta meg velük.

22 évesen életét veszélyeztető himlő betegségbe esett, amikor elhatározta, ha meggyógyul Isten segítségével, a világról lemondva, életét egészen Isten szolgálatára szenteli. Mihelyt fölépült, szülei támogatásával Nápolyba ment a hittudomány tanulása végett. Tanulmányai befejeztével áldozárrá szentelték. Egy a fegyencek megtekintésével, a halálra ítétek elkészítésével foglalkozó áldozárok társulatához csatlakozott. A gályarabok szánalomra méltó helyzetének enyhítésével foglalkozott, élete minden percét a keresztény szeretet műveinek gyakorlására fordítva.

1588-ban az előkelő genuai családból származó Adornó János Ágoston pappal és Caracciolo Fabric nápolyi kanonokkal abban állapodtak meg, hogy világi áldozárokból olyan testvérületet alapítanak, mely a szemlélődő élettel összeköti a munkás életet. A terv kidolgozása, megfontolása miatt Nápolyban a kamaldoli szerzetesrend kolostorába zárkóztak 40 napra. Imádsággal, böjtöléssel és szigorú önsanyargatással igyekeztek Isten áldását megérdemelni szent szándékuk létesítéséhez. Az általuk tervezett testvérület számára megfogalmazott szabályokkal Rómába mentek, ahol V. Sükösd pápa 1588. június 1-én szentesítette tervüket. Nápolyba visszatérve templomot és rendházat szereztek, 1589. augusztus 9-én ünnepélyesen letették az önkéntes szegénység, örökös szüzesség és engedelmesség fogadalmát, ezzel együtt megfogadták, hogy soha egyházi méltóságot keresni nem fognak.

Adornó halála után Szent Ferenc lett a testvérület főnöke. Áldozári kötelessége teljesítésében tanúsított pontosságával a vallásos oktatásban és Isten ígéjének terjesztésében, a lelkek üdvének segítségében kiemelkedő, szónoklatainak eredménye bámulatos volt. Fő törekvése, hogy Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben való látogatását és imáadását terjessze, ezért az örökös Szentségimádást meghonosította a testvérületben, melyben mindenki naponta egy órát töltött az Oltáriszentség előtt. Ferenc reggel a gyóntatószékbe ült, hogy a szegények megtalálhassák, akiknek a testi jólétéről is gondoskodott. Családi birtokaiból kapott pénzét az alamizsnával kiegészítve fordította a szegények ellátására. Rendkívüli ügyességgel bírt a bűnösök megtérítésében és a haldoklók felkészítésében az örökkévalóság útjára. Rendtársainak

mindenben példaképe volt, a legalantasabb munkákat is szívesen végezte, főnként is elismerést érdemelt. Isten tündöklő erényeit csodatételekkel jutalmazta.

Rövid idővel halála előtt lemondott főnöki hivataláról, a lorettói Szent Szűz Mária templomába zárandokolt, majd onnan visszatérve az agnónai kolostorba ment. Elvégezte gyónását, testvérülete valamennyi rendházának levelet írt a fegyelem és szabályok betartásáról, felvette az utolsó kenet szentségét. 1608. június 4-én Mária és Jézus nevével ajkán szenderült öröklétre. Testét Nápolyba szállították, ahol sírjánál számos csoda történt. XIV. Kelemen pápa boldoggá, VII. Pius pápa 1867. május 24-én szentté avatta.

† Úr Isten! ki Szent Ferenc új rendalapítót az imádságban és vezeklésbeni buzgalommal ajándékozta meg, engedj, kérünk, minket szolgálóidat az ő követése által úgy tökéletesednünk, hogy áhítatosan imádkozván és testünket fékezvén, a mennyei dicsőségbe eljuthassunk, Szent Fiad Urunk Jézus Krisztus kegyelméből. Ámen.

Június 5. - Szent Bonifác püspök, vértanú

A németországi egyes egyházközségeket egymással és a római Szentszékkal összeköttetésbe hozni, új hitre ébreszteni, a családok körében új egyházi intézményeket alkotni, püspökségeket, kolostorokat alapítani olyan férfinak tartotta fenn az Isteni Gondviselés, kire a német nemzet egy tagja sem emlékszik hála és kegyelet nélkül. Ő volt Szent Bonifác vértanú, apostoli követ, mainzi érsek, a németek apostola.

Winfred családi néven született 680 körül Angolországban. Már gyermekkorában örömmel foglalkozott Istennel, az adeskankaszteri (ma Exeter város) kolostorba vonult vissza. 12 év múlva a híres nutscellei zárdába ment át, ahol a felsőbb tudományokban képződött és 31 évesen áldozárrá szentelték. Az egyházi szónoklat, lelkipásztorkodás és az ifjúság képzése volt a feladata, számos tanítványt szerzett a jó híre és terjedelmes ismeretei miatt. Jámbor buzgalma, erélyes működése, szelíd komolysága mindenkinek tiszteletét és szeretetét, előljáróinak pedig bizalmát elnyerte, ezért a legfontosabb ügyeket rá is bízták.

Célja azonban a tengerentúli németek megtérítése volt, akik felől babonáskodásról és kegyetlenségekről hallott híreket. Előjárói engedélyével 716-ban három társával Londonba ment, onnan a frízekhez Dorstedtbe. A pogány frízek akkor háborúztak a keresztény frankokkal, akik nem kedvelték a keresztény religiót, így hittérítésük sikertelennek bizonyult.

Bonifác 718-ban Rómában a pápától kért fölhatalmazást és küldetést a német területek evangelizálására. II. Gergely pápa áldásával Lombardián át Bajorországba és Thüringiába utazott. Ratbód halálával, aki a frízek kereszténygyűlölő hercege volt, út nyílt a frízek megtérítésére. Utrechtben Villibród püspök mellett 3 év alatt dús sikerrel hirdette az evangéliumot. Utána ment kelet- Németországba, ahová a pápa küldte. Amanaburgban és Hamelsburgban kolostort épített, a keresztény hit terjesztésére neveldét alapított. Itteni sikerei miatt a pápa Rómában 723. november 30-án püspökké szentelte.

Rómából a pápától Martell Károly frank királyhoz, valamint több egyházi és világi előkelő férfihoz intézett ajánlólevéllel visszatért Hessenbe és folytatta apostoli működését, bebizonyította a német bálványok haszontalanságát. A hajdani németek ugyanis bálványukat hegyormokon, sűrű erdőkben, sötét berkekben, vén, hatalmas fákban és cserjés vízpartokon tisztelték. Különösen tisztelt volt egy az Edder folyó partján álló, Thor istennek szentelt óriási tölgy. Szent Bonifác e tölgyet kivágta, ám a pogányok bálványa hallgatott. A fa hasábjából a keresztények kis kápolnát építettek Szent Péter emlékére, a hagyomány szerint a most is létező kápolna ma is látogatható. Szent Bonifác Thüringiában templomokat és kolostorokat emelt a keresztény műveltség terjesztésére, Ohrdrufban keresztény tanítók képzésére, kert- és földművelés oktatására, Kiczingenben és Bischofsheimben nőzárdaikat alapított leányok nevelésére.

725-ben Angolországból számos áldozárt, szerzetest és apácát hozatott, kiket kézművesek, tanítók, írnokok, művészek követtek. Így sikerült virágzó egyházat szervezni Thüringiában. III. Gergely pápa érseki palástot küldött Bonifácnak, fölhatalmazta, hogy püspököket szentelhessen. 738. őszén a pápa Németország apostoli követévé nevezte ki. A 745-ben megtartott német zsinat után mainzi érsek lett, az egész német egyház élére állhatott. Több zsinaton rendezte a német egyház helyzetét, az egyházfegyelmet szabályozta.

Feladatait csakhamar leghűbb tanítványára, Lullusra hagyta, maga pedig a frízekhez ment pogányokat téríteni. 755. tavaszán számos pap és jámbor világfi kíséretében Isszelbe érkezett, agg korát meghazudtoló fiatalos lendülettel és áldással hirdette az evangéliumot, rövid idő alatt több ezer pogányt keresztelt meg. Több templomot épített, a pogány áldozathelyeket keresztény oltárokká szentelte.

A Bordne csermelyhez érve azonban dühös pogányokkal találkozott, akik a keresztény religió elleni gyűlöletből és zsákmányszerzés céljából dárdával és bárdokkal rontottak Bonifácra és társaira. A Szent Püspökök fegyvert ragadtak védelmükre, de Bonifác megtiltotta az ellenállást: „Hagyjatok föl a küzdelemmel, hanem legyetek bátrak, és bízzatok az Úrban, ki megmenti lelkeiteket.” Erre az evangéliumos könyvet tartva a rárontók elé, 75 évesen halálosan megsebesült, a földre hanyatlott. Vele együtt 52 keresztény holtteste terült el a földön 755. június 5-én.

Szent Bonifác holttestét a keresztények Utrechtbe, majd Mainzba vitték, később kérésének megfelelően Fuldában temették el. A fuldai kolostorban őrzik a vérével áztatott evangéliumos könyvet. 1842-ben szobrot állított neki a katolikus nép, I. Lajos bajor király pedig a Szent Bonifác apátságban templomot építtetett emlékére.

† Add, oh Uram! hogy Szent Bonifác vértanúd példája lelkesítsen bennünket a nekünk hirdetett szent hitnek nemcsak szájjal való megvallására, hanem tettekbeni gyakorlására is Szent Fiad Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.